

En mer effektiv tillgång till Migrationsverkets personuppgifter för Säkerhetspolisen

Att bekämpa terrorism och brott mot Sveriges säkerhet är ett ytterst angeläget samhällsintresse. För att Säkerhetspolisen, som har huvudansvaret för dessa frågor, ska kunna utföra sitt uppdrag effektivt behöver myndigheten ha tillgång till adekvat information i rätt tid. I promemorian föreslås därför en ändring av utlänningsdataförordningen (2016:30) som innebär att Säkerhetspolisen får medges direktåtkomst till Migrationsverkets personuppgifter i fler fall än i dag. Förslaget innebär att direktåtkomst även ska få medges till sådana uppgifter som Säkerhetspolisen behöver för att fullgöra de uppgifter som avses i 2 kap. 1 § 1–3 a och 4 lagen (2019:1182) om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter. Förslaget medför att Säkerhetspolisen får en enklare och mer ändamålsenlig tillgång till sådana uppgifter hos Migrationsverket som myndigheten behöver för sin hantering av ärenden om vidarebosättning och i sin brottsbekämpande verksamhet i övrigt.

Förordningsändringen föreslås träda i kraft den 1 juli 2020.

Innehållsförteckning

1	Förslag till förordning om ändring i utlänningsdataförordningen (2016:30).....	3
2	Ärendet och dess beredning	4
3	Nuvarande regler.....	5
4	Säkerhetspolisen och Migrationsverket begär utökad direktåtkomst	9
5	Säkerhetspolisens direktåtkomst till Migrationsverkets personuppgifter bör utökas.....	11
6	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.....	17
7	Konsekvenser.....	18

1 Förslag till förordning om ändring i utlänningsdataförordningen (2016:30)

Härigenom föreskrivs att 11 § utlänningsdataförordningen (2016:30) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

11 §¹

Säkerhetspolisens direktåtkomst ska begränsas till de personuppgifter som myndigheten behöver för att fullgöra *sina uppgifter enligt utlänningslagen (2005:716), lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll och lagen (2001:82) om svenskt medborgarskap.*

Säkerhetspolisens direktåtkomst ska begränsas till de personuppgifter som myndigheten behöver för att fullgöra *sådana uppgifter som avses i 2 kap. 1 § 1–3 a, c och 4 lagen (2019:1182) om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter.*

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 2020.

¹ Senaste lydelse 2018:1612.

2 Ärendet och dess beredning

Säkerhetspolisen har bl.a. i uppgift att förebygga, förhindra och upptäcka brottslig verksamhet som innefattar brott mot Sveriges säkerhet och terrorismbrott och att utreda och lagföra sådana brott. Tillgång till information är en grundläggande förutsättning för att Säkerhetspolisen ska kunna utföra sitt uppdrag. Säkerhetspolisen måste ha tillgång till adekvat information i rätt tid och måste också ha möjlighet att bearbeta och analysera informationen.

Migrationsverket ska bistå Säkerhetspolisen i dess verksamhet för att förebygga och avslöja brott mot rikets säkerhet och i frågor som rör terrorism (5 § 2 förordningen [2019:502] med instruktion för Migrationsverket). Ett effektivt informationsutbyte mellan Säkerhetspolisen och Migrationsverket är avgörande för att identifiera personer i migrationsprocessen som kan utgöra ett säkerhetsshot.

I juni 2017 träffade Socialdemokraterna, Moderaterna, Miljöpartiet de gröna, Centerpartiet, Liberalerna och Kristdemokraterna en överenskommelse om åtgärder mot terrorism. Överenskommelsen innebär bl.a. att Säkerhetspolisen ska ges bättre tillgång till Migrationsverkets register. I överenskommelsen anges att Migrationsverket och Säkerhetspolisen ska föreslå lagändringar om det bedöms nödvändigt och att regeringen i så fall kommer att göra en översyn av lagstiftningen. Därtill har regeringen tagit fram en nationell strategi mot terrorism som ska vara utgångspunkten för Sveriges långsiktiga arbete på detta område, både nationellt och internationellt. Strategin innebär bl.a. att brottsbekämpande myndigheter, t.ex. Säkerhetspolisen, ska ha möjlighet att utbyta information i den omfattning som behövs för en effektiv terrorismbekämpning (skr. 2014/15:146 s. 15 f.). För att åstadkomma detta behöver myndigheten ha ändamålsenliga och rättssäkra förutsättningar för att hantera personuppgifter i sin verksamhet.

Enligt gällande rätt har Säkerhetspolisen möjlighet till direktåtkomst till Migrationsverkets personuppgifter, men endast avseende vissa ärendetyper. Säkerhetspolisen framför i en skrivelse till Justitiedepartementet att myndigheten behöver direktåtkomst till verkets personuppgifter även i sin brottsbekämpande verksamhet i övrigt (dnr Ju2018/03497/L7). Migrationsverket framför i en annan skrivelse till Justitiedepartementet att det finns ett stort behov av utökad direktåtkomst för Säkerhetspolisen även i ärenden som avser vidarebosättning och omplacering av flyktingar och andra skyddsbehövande (dnr Ju2018/01106/L7).

Denna promemoria – som innehåller ett förslag om utökad direktåtkomst för Säkerhetspolisen till Migrationsverkets personuppgifter – har utarbetats inom Justitiedepartementet med anledning av de författningsändringar som Säkerhetspolisen och Migrationsverket efterfrågar.

3 Nuvarande regler

Allmänt om direktåtkomst

Det finns ingen legaldefinition av begreppet direktåtkomst i svensk rätt. Den grundläggande innebörden anses dock vara att någon har direkt tillgång till någon annans register eller databas och på egen hand kan söka efter information, dock utan att kunna påverka innehållet i registret eller databasen. I begreppet direktåtkomst ligger också att den som är personuppgiftsansvarig för registret eller databasen inte har någon kontroll över vilka uppgifter som mottagaren vid ett visst söktillfälle tar del av.

Högsta förvaltningsdomstolen har i avgörandet HFD 2015 ref. 61 ansett att gränsdragningen mellan vad som är direktåtkomst och annat utlämnande på medium för automatiserad behandling beror på om den aktuella upptagningen kan anses förvarad hos den mottagande myndigheten enligt 2 kap. 3 § tryckfrihetsförordningen, dvs. om den är tillgänglig för myndigheten med tekniskt hjälpmedel som myndigheten själv utnyttjar för överföring i sådan form att den kan läsas, avlyssnas eller på annat sätt uppfattas.

Den myndighet som lämnar ut uppgifter genom direktåtkomst fattar alltså inte beslut om utlämnande av uppgifter i varje enskilt fall. I stället måste en förhandsprövning göras av allt utlämnande som kan komma att ske genom direktåtkomst. Prövningen av om ett utlämnande är förenligt med offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) måste därför ske redan då uppgifterna görs tillgängliga genom direktåtkomst, oavsett om någon mottagare vid den tidpunkten tar del av dem. Den faktiska begränsningen av direktåtkomsten görs sedan med hjälp av olika tekniska lösningar beroende på hur omfattningen av direktåtkomsten har begränsats i det enskilda fallet.

Direktåtkomst innebär regelmässigt effektivitetsvinster för den mottagande myndigheten, eftersom handläggande tjänstemän inte behöver begära ut de uppgifter som behövs för bedömningen av ett enskilt ärende från den utlämnande myndigheten; tjänstemannen kan själv söka efter den information som krävs i den utlämnande myndighetens personuppgiftssamling. Även för den utlämnande myndigheten innebär direktåtkomst fördelar eftersom resurser annars skulle ha avsatts för att hantera de förfrågningar om utlämnande som kommer in från andra myndigheter. Direktåtkomst kan även innebära fördelar från informationssäkerhetssynpunkt, eftersom utlämnande på annat sätt än genom direktåtkomst, t.ex. via e-post, allmänt sett innebär ett mindre säkert överförande av uppgifter eftersom obehöriga då lättare kan få tillgång till dem. Uppgifter som lämnas ut via t.ex. e-post riskerar också att bli inaktuella, eftersom de inte uppdateras automatiskt.

Generellt kan sägas att möjligheten till direktåtkomst även ökar riskerna för intrång i den personliga integriteten. De upptagningar som direktåtkomsten avser blir allmänna handlingar hos den mottagande myndigheten. Ju fler myndigheter som har direktåtkomst till uppgifter i ett datasystem, desto större blir allmänhetens möjlighet att få tillgång till uppgifterna. Ett annat skäl till att direktåtkomst kan anses innebära särskilda risker är att sådan åtkomst typiskt sett innebär att uppgifter blir tillgängliga för fler personer och att den utlämnande myndighetens möjligheter att kontrollera användningen av uppgifterna minskar. Det förhållandet att en

myndighet får tillgång till uppgifter genom direktåtkomst ger dock inte mottagaren rätt att behandla personuppgifterna. Mottagaren måste ha rättsligt stöd i sin egen registerlagstiftning för personuppgiftsbehandlingen och även i övrigt uppfylla alla skyldigheter som är förenade med den.

Grundläggande reglering om skydd av den personliga integriteten

Enligt 2 kap. 6 § andra stycket regeringsformen är var och en – utöver vad som anges i första stycket i paragrafen – skyddad gentemot det allmänna mot betydande intrång i den personliga integriteten, om det sker utan samtycke och innebär övervakning eller kartläggning av den enskildes personliga förhållanden. Inskränkningar i detta skydd får enbart göras genom lag och bara för att tillgodose ändamål som är godtagbara i ett demokratiskt samhälle (2 kap. 20 och 21 §§ regeringsformen). För andra än svenska medborgare får skyddet dock begränsas genom lag utan de särskilda krav som följer av 2 kap. 21 § regeringsformen (2 kap. 25 § första stycket 3 regeringsformen).

Grundlagsskyddet omfattar enbart betydande intrång. I förarbetena till bestämmelsen framhålls att det är naturligt att det läggs stor vikt vid uppgifternas karaktär vid bedömningen av hur ingripande intrånget i den personliga integriteten kan anses vara i samband med insamling, lagring och bearbetning eller utlämnande av uppgifter om enskildas personliga förhållanden. Ju känsligare uppgifterna är, desto mer ingripande anses det allmänns hantering av uppgifterna normalt vara. Även hantering av ett fåtal uppgifter kan med andra ord innebära ett betydande intrång i den personliga integriteten om uppgifterna är av mycket känslig karaktär. Vid bedömningen av intrångets karaktär är det också naturligt att stor vikt läggs vid ändamålet med behandlingen. En hantering som syftar till att utreda brott kan enligt förarbetena normalt anses vara mer känslig än t.ex. en hantering som uteslutande sker för att ge en myndighet underlag för förbättringar av kvaliteten i handläggningen. Mängden uppgifter kan också vara en betydelsefull faktor i sammanhanget (prop. 2009/10:80 s. 183).

Den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna gäller som svensk lag (SFS 1994:1219). Enligt artikel 8 har var och en rätt till respekt för sitt privat- och familjeliv, sitt hem och sin korrespondens. Inskränkningar i dessa rättigheter får endast göras med stöd av lag och för vissa i artikeln uppräknade ändamål, bl.a. hänsyn till den allmänna säkerheten och förebyggande av oordning och brott. Artikel 8 skyddar bl.a. mot felaktig behandling av personuppgifter (se Segerstedt-Wiberg m.fl. mot Sverige, Ansökan 62332/00, dom den 6 juni 2006).

Även Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna innehåller bestämmelser om behandling av personuppgifter.

Migrationsverkets behandling av personuppgifter

Migrationsverkets behandling av personuppgifter i verksamhet enligt utlännings- och medborgarskapslagstiftningen regleras i utlänningsdatalagen (2016:27). I lagen finns det bestämmelser bl.a. om tillåtna ändamål för Migrationsverkets personuppgiftsbehandling, om behandling av

känsliga personuppgifter, om sökbegränsningar, om myndigheters direktåtkomst och om uppgiftsskyldighet. Kompletterande bestämmelser till lagen finns i utlänningsdataförordningen (2016:30).

EU:s dataskyddsförordning (Europaparlamentets och rådets förordning [EU] 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG [allmän dataskyddsförordning]) är direkt tillämplig på all personuppgiftsbehandling hos Migrationsverket. Förordningen saknar särskilda bestämmelser om elektroniskt utlämnande av personuppgifter. Som för all personuppgiftsbehandling krävs dock att utlämnandet av uppgifter genom direktåtkomst uppfyller de grundläggande kraven i artikel 5 och 6, vilket bl.a. innebär att behandlingen ska vara laglig, korrekt och präglas av öppenhet. Om utlämnandet innefattar känsliga personuppgifter eller uppgifter om fällande domar i brottmål samt lagöverträdelser som innefattar brott, måste även kraven i artikel 9 och artikel 10 vara uppfyllda. Vidare följer av artikel 24.1 och artikel 32 att den personuppgiftsansvarige ska genomföra lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att säkerställa att behandlingen utförs i enlighet med förordningen och att en lämplig säkerhetsnivå säkerställs.

Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter

Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter som rör nationell säkerhet i myndighetens brottsbekämpande och lagförande verksamhet regleras i lagen (2019:1182) om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter. I lagen finns det bestämmelser bl.a. om rättsliga grunder och ändamål för personuppgiftsbehandlingen, om den personuppgiftsansvariges skyldigheter, om behandling av känsliga personuppgifter, om utlämnande av personuppgifter och om sökförbud. Kompletterande bestämmelser till lagen finns i förordningen (2019:1235) om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter.

När Säkerhetspolisen behandlar personuppgifter som inte rör nationell säkerhet i syfte att bekämpa och lagföra brott tillämpas i stället brottsdatalagen (2018:1177) och lagen (2018:1693) om polisens behandling av personuppgifter inom brottsdatalagens område.

Säkerhetspolisens direktåtkomst till Migrationsverkets personuppgifter

Säkerhetspolisen får medges direktåtkomst till personuppgifter hos Migrationsverket (19 § första stycket 2 utlänningsdatalagen). När möjligheten till myndigheters direktåtkomst infördes gjorde regeringen en avvägning mellan behovet av direktåtkomst och skyddet för den personliga integriteten. Regeringen anförde då att det är av stor vikt, inte minst av integritetsskyddsskäl, att den närmare omfattningen av direktåtkomsten regleras så precist som möjligt. Behoven för de olika myndigheterna är dock olika och kan variera över tid med hänsyn till vilka uppgifter som myndigheterna har enligt det regelverk som bestämmer deras uppgifter. Regeringen ansåg därför att den närmare regleringen om för vilket syfte direktåtkomsten ska medges bör meddelas i förordning i stället för i lag (prop. 2015/16:65 s. 91). Det infördes därför en bestämmelse om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan meddela föreskrifter om

begränsningar av direktåtkomsten, och om behörighet och säkerhet vid sådan åtkomst (19 § tredje stycket utlänningsdatalagen).

Säkerhetspolisens direktåtkomst är begränsad till de personuppgifter som myndigheten behöver för att fullgöra sina uppgifter enligt utlänningslagen (2005:716), lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll och lagen (2001:82) om svenskt medborgarskap (11 § utlänningsdataförordningen). Säkerhetspolisen har alltså i dag inte möjlighet att använda sig av direktåtkomst för att få tillgång till uppgifter hos Migrationsverket som myndigheten behöver i sin brottsbekämpande verksamhet i övrigt.

Bestämmelser om direktåtkomst reglerar endast tillåtligheten av ett visst tillvägagångssätt för att lämna ut uppgifter och har inte någon självständig sekretessbrytande verkan. Regler om direktåtkomst kompletteras därför ofta med sekretessbrytande bestämmelser. Detta åstadkoms genom en bestämmelse om uppgiftsskyldighet som medför att den sekretessbrytande bestämmelsen i 10 kap. 28 § offentlighets- och sekretesslagen blir tillämplig. En bestämmelse om uppgiftsskyldighet kan t.ex. formuleras som en rätt för den mottagande myndigheten att ta del av uppgifter. För Migrationsverkets del regleras uppgiftsskyldigheten i 20 § utlänningsdatalagen. Enligt första stycket har Säkerhetspolisen rätt att vid direktåtkomst ta del av uppgifter som Migrationsverket behandlar enligt 11 §. Det innefattar uppgifter som behandlas om det behövs för handläggning av ärenden eller en myndighets biträde i sådana ärenden i verksamhet som avses i 2 och 3 §§ samma lag, kontroll av utlännning i samband med inresa och utresa samt kontroll under vistelsen i Sverige, utförande av arbetsuppgifter som gäller mottagande och bosättning av asylsökande och andra utlänningar, framställning av statistik, utförande av testverksamhet eller fullgörande av en rättslig skyldighet att registrera eller på annat sätt dokumentera en personuppgift. Med ärenden eller en myndighets biträde i sådana ärenden i verksamhet som avses i 2 och 3 §§ avses bl.a. verksamhet som rör utlänningars inresa, vistelse eller arbete i Sverige, utresa eller avlägsnande från Sverige, statusförklaring, mottagande av asylsökande och andra utlänningar, bistånd och stöd till utlänningar samt svenskt medborgarskap. Detta omfattar bl.a. frågor om visering, uppehållstillstånd, arbetstillstånd, avvisning eller utvisning, kontroll och verkställighet av beslut inklusive frågor om förvar. Det rör även Migrationsverkets verksamhet enligt lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl. samt verkets verksamhet i samband med mottagande av kvotflyktingar (prop. 2015/16:65 s. 107).

Enligt 20 § andra stycket utlänningsdatalagen ska Migrationsverket på begäran av Säkerhetspolisen lämna ut personuppgifter som verket behandlar enligt 11 § 1 och 2, dvs. uppgifter som behandlas om det behövs för handläggning av ärenden eller en myndighets biträde i sådana ärenden i verksamhet som avses i 2 och 3 §§ eller kontroll av utlännning i samband med inresa och utresa samt kontroll under vistelsen i Sverige. Bestämmelsen om uppgiftsskyldighet som gäller för direktåtkomst är alltså vidare än den som gäller för uppgiftslämnande i enskilda fall.

Migrationsverket får som nämnts meddela ytterligare föreskrifter om begränsningar av möjligheterna att lämna ut personuppgifter genom direktåtkomst, och föreskrifter om vad som krävs i fråga om behörighet och säkerhet för de myndigheter som får medges direktåtkomst. Direktåtkomst får inte medges innan Migrationsverket har försäkrat sig om att

den mottagande myndigheten uppfyller uppställda krav på behörighet och säkerhet (14 § utlänningsdataförordningen). Migrationsverket har dock inte meddelat några sådana föreskrifter.

4 Säkerhetspolisen och Migrationsverket begär utökad direktåtkomst

Säkerhetspolisens begäran om direktåtkomst i sin brottsbekämpande verksamhet

Säkerhetspolisen framför i en skrivelse till Justitiedepartementet att myndigheten har behov av direktåtkomst till Migrationsverkets register i sin brottsbekämpande verksamhet och föreslår att 11 § utlänningsdataförordningen ändras i enlighet med detta (dnr Ju2018/03497/L7).

Säkerhetspolisen anför i huvudsak följande skäl för sin begäran. Fokus i Säkerhetspolisens arbete ligger på att förebygga och förhindra brott. Det innebär att myndigheten ofta arbetar utifrån ett ofullständigt underrättelseläge, där varje bit information som kan förbättra lägesbilden kan vara avgörande för att nå framgång. Säkerhetspolisen får varje dag från olika håll information om potentiella säkerhetshot, som myndigheten har ansvaret för att undersöka och bedöma. Informationen kan innehålla uppgifter om attentatshot, hot mot den centrala statsledningen eller samhällskritisk infrastruktur samt om olovlig underrättelseverksamhet. För att Säkerhetspolisen ska kunna bedöma och agera på den inkomna informationen är det avgörande att utpekade hotaktörer identifieras. Migrationsverkets uppgifter utgör en värdefull källa till information som kan bidra till identifiering av individer som är intressanta i Säkerhetspolisens verksamhet.

Ett stort antal personer har sökt och söker sig till Sverige från regioner där nätverk och miljöer kopplade till våldsbejakande extremism och terrorverksamhet är aktiva. Möjligheterna för säkerhetstjänster att upptäcka terrorceller är små om individerna agerar som asyl- eller tillståndssökande. Migrationsverket behandlar uppgifter om personer som inte finns i andra svenska myndighetsregister. Den information som finns hos Migrationsverket kan därför vara avgörande för Säkerhetspolisens brottsbekämpande verksamhet. Behovet är generellt och hänför sig inte endast till de fall när Säkerhetspolisen fullgör uppgifter enligt utlännings- och medborgarskapslagstiftningen.

Ärenden som initieras utifrån uppgifter om attentatshot är ofta tidskritiska till sin natur. I de fall Säkerhetspolisen inte har möjlighet att utnyttja direktåtkomst till Migrationsverkets uppgifter, för att exempelvis möjliggöra identifiering av misstänkta hotaktörer, försenas identifieringen. Detta får till följd att Säkerhetspolisens förmåga att förhindra attentat försämras. Tillgång till personuppgifter kan behövas när som helst på dygnet, alla dagar om året. Den nuvarande ordningen, som innebär att myndigheten endast kan få del av uppgifter på begäran och efter Migrationsverkets handläggning, är inte ändamålsenlig. Det är resurskrävande för båda myndigheterna och riskerar att fördröja tillgången till

uppgifterna. Direktåtkomst skulle därmed innebära ett effektivare sätt för Säkerhetspolisen att ta del av uppgifter från Migrationsverket.

Migrationsverkets begäran om direktåtkomst för Säkerhetspolisen i ärenden om vidarebosättning och omplacering

Migrationsverket framför i en skrivelse till Justitiedepartementet att det finns ett stort behov för Säkerhetspolisen att ha möjlighet till direktåtkomst till Migrationsverkets register i ärenden om vidarebosättning och omplacering av flyktingar och andra skyddsbehövande (dnr Ju2018/01106/L7). Enligt Migrationsverkets bedömning medger nuvarande reglering inte direktåtkomst för Säkerhetspolisen i dessa ärenden.

Migrationsverket anför i huvudsak följande skäl för sin begäran. Med vidarebosättning avses enligt 5 kap. 2 § utlänningslagen uppehållstillstånd som ges till en utlänning som tagits emot i Sverige inom ramen för ett beslut som regeringen har meddelat om överföring av skyddsbehövande till Sverige (även kallat mottagande av kvotflyktingar). Migrationsverket svarar för organiserad uttagning och överföring av flyktingar och andra skyddsbehövande. I regeringens årliga beslut om vidarebosättning betonas bl.a. att det vid uttagning för vidarebosättning i det enskilda fallet ska göras en bedömning av säkerhetsaspekterna. Det är Säkerhetspolisen som gör säkerhetsprövningen av de personer som kan bli aktuella för vidarebosättning och det är en stor mängd ärenden som remitteras till Säkerhetspolisen för yttrande. En stor andel av utredningarna av vidarebosättningsärenden sker vid s.k. delegationsuttagning i tredjeland. Möjligheten att överföra information genom direktåtkomst, så att Säkerhetspolisen kan ta del av information direkt i ärendehanteringssystemet, skulle innebära stora effektiviseringsvinster, tidsvinster och dessutom medföra betydligt större säkerhet när det gäller hanteringen av personuppgifter. Även i omplaceringsärenden, där asylsökande omplaceras till Sverige från ett annat EU-land, ska Säkerhetspolisen göra en säkerhetsprövning.

5 Säkerhetspolisens direktåtkomst till Migrationsverkets personuppgifter bör utökas

Förslag: Säkerhetspolisen ska få medges direktåtkomst till personuppgifter hos Migrationsverket som myndigheten behöver dels för att förebygga, förhindra och upptäcka brottslig verksamhet som innefattar brott mot Sveriges säkerhet, terrorbrott samt tryckfrihetsbrott och yttrandefrihetsbrott med rasistiska eller främlingsfientliga motiv, dels för att utreda och lagföra sådana brott eller, efter särskilt beslut, annat brott.

Säkerhetspolisen ska också få medges direktåtkomst till Migrationsverkets personuppgifter för att fullgöra uppgifter i samband med personskydd av den centrala statsledningen och andra som regeringen eller Säkerhetspolisen bestämmer samt andra uppgifter som rör nationell säkerhet och som anges i lag eller förordning eller i särskilt beslut av regeringen.

Skälen för förslaget

Ett effektivare informationsutbyte är centralt för att kunna skydda Sveriges säkerhet och bekämpa terrorism

Säkerhetspolisen har huvudansvaret för att förhindra terroristbrottslighet i Sverige och brott mot Sveriges säkerhet. Säkerhetspolisen är också nationell säkerhetstjänst och arbetar för att höja säkerhetsnivån i landet. Verksamheten är inriktad på att avslöja om viss brottslighet kan komma att begås. Säkerhetspolisens arbete förutsätter att myndigheten har förmåga att identifiera och kartlägga brottslig verksamhet. För att kunna göra det behövs ett effektivt informationsutbyte med andra myndigheter. Behovet av informationsutbyte har ökat markant under de senaste åren. Det politiska läget i Sverige och i omvärlden, med bl.a. omfattande flyktingströmmar och ett ständigt terrorhot, ställer nya krav på samarbete och effektivt informationsutbyte med andra myndigheter. Säkerhetspolisen behöver kunna behandla personuppgifter på ett tidigt stadium, innan en person eller en gruppering har konkreta brottsplaner eller har vidtagit åtgärder för att begå brott. Det är alltså centralt att myndigheten har tillgång till adekvat information i rätt tid och möjlighet att bearbeta och analysera informationen.

Eftersom brottsbekämpning bedrivs dygnet runt måste uppgifter som en tjänsteman behöver omedelbart för att kunna genomföra en tjänsteåtgärd vara tillgängliga även utanför kontorstid. Elektroniskt utlämnande på annat sätt än genom direktåtkomst förutsätter att det finns personal på plats hos Migrationsverket och att de har utrymme att bedöma om informationen kan lämnas ut. Om så inte är fallet fördröjs informationsöverföringen, vilket kan få allvarliga konsekvenser för brottsbekämpningen och säkerheten i landet. Den information som kommer in till Säkerhetspolisen behöver kunna hanteras och utredas skyndsamt, särskilt då det kan röra sig om information om ett nära förestående planerat attentat mot mål i Sverige eller mot svenska intressen.

Även när det gäller ärenden om vidarebosättning har Säkerhetspolisen ett stort behov av att få direktåtkomst till Migrationsverkets personuppgifter. Regeringen beslutar årligen om hur många personer som ska erbjudas vidarebosättning i Sverige. Säkerhetspolisen ska i vidarebosättningsärenden göra en bedömning av säkerhetsaspekterna i syfte att förhindra att personer som utgör ett säkerhetsshot kommer in i landet. Antalet vidarebosättningsplatser är 5 000 för år 2020, vilket är lika många som för 2019. En möjlighet till direktåtkomst skulle innebära en betydande effektivisering av båda myndigheternas arbete.

Det finns alltså starka skäl som talar för att Säkerhetspolisen bör medges direktåtkomst till Migrationsverkets personuppgifter i större utsträckning än i dag. En möjlighet till direktåtkomst för Säkerhetspolisen för ytterligare ändamål skulle dock kunna medföra en ökad risk för intrång i den personliga integriteten. Direktåtkomst innebär typiskt sett att uppgifter blir tillgängliga för fler personer och att den utlämnande myndighetens möjligheter att kontrollera användningen av uppgifterna minskar. För att intrånget i den personliga integriteten vid direktåtkomst ska bli acceptabelt måste vissa krav ställas. Vad det i princip handlar om är att skyddet för personuppgifterna vid direktåtkomst ska säkerställas på olika sätt. Om det skyddet kan garanteras behöver direktåtkomst inte vara så mycket känsligare än andra former av informationsutbyten (se SOU 2015:73 s. 310). De förhållanden som särskilt bör beaktas är om samma sekretesskydd för personuppgifterna gäller hos båda myndigheterna, hur uppgifterna sprids och används hos Säkerhetspolisen och hur informations-säkerheten är utformad hos Säkerhetspolisen. Till det kommer att bestämmelserna bör utformas på ett sådant sätt att Säkerhetspolisen endast har direktåtkomst till sådana uppgifter som myndigheten verkligen kan antas ha behov av.

När det gäller ärenden om omplacering baserades dessa på bl.a. två rådsbeslut från 2015; Rådets beslut (EU) 2015/1523 av den 14 september 2015 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland och Rådets beslut (EU) 2015/1601 av den 22 september 2015 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland. Eftersom de sista omplaceringarna genomfördes under 2018 finns det inte längre ett behov av direktåtkomst i dessa fall.

Personuppgifter skyddas av sekretess hos båda myndigheterna

Om sekretesskyddet för personuppgifterna är lika långtgående hos båda myndigheterna behöver ett utlämnande av uppgifter genom direktåtkomst inte innebära en ökning av integritetsriskerna i förhållande till allmänheten. Är sekretesskyddet däremot lägre hos den mottagande myndigheten kan direktåtkomst innebära att uppgifter blir tillgängliga för allmänheten i större utsträckning, vilket medför en risk för de enskildas integritet. En viktig aspekt som behöver beaktas är därför vilka sekretessbestämmelser som blir tillämpliga.

Av 11 kap. 4 § offentlighets- och sekretesslagen följer att om en myndighet har direktåtkomst till sekretessreglerade uppgifter hos en annan myndighet blir sekretessbestämmelsen tillämplig även hos den mottagande myndigheten. Enligt 11 kap. 8 § offentlighets- och sekretesslagen

har dock primär sekretess företräde framför överförd sekretess. Bestämelsen i 11 kap. 4 § offentlighets- och sekretesslagen ska alltså inte tillämpas om det finns en annan primär sekretessbestämmelse till skydd för samma intressen som är tillämplig på uppgiften hos den mottagande myndigheten. Den primära sekretessen blir endast tillämplig på sådana uppgifter som den mottagande myndigheten tar del av genom direktåtkomst och som förs in i sådana ärenden som den primära sekretessen omfattar. Den överförda sekretessen kommer däremot att tillämpas på övriga uppgifter som gjorts tekniskt tillgängliga för den mottagande myndigheten (prop. 2007/08:160 s. 165).

Det är alltså endast i de fall som Säkerhetspolisen lägger in en personuppgift som myndigheten har fått från Migrationsverket genom direktåtkomst i ett ärende, och den uppgiften omfattas av en annan bestämmelse om sekretess till skydd för samma intresse, som det kan uppstå en skillnad i sekretesskyddet.

De personuppgifter som Migrationsverket behandlar kan omfattas av olika typer av sekretess. Enligt 21 kap. 5 § första stycket offentlighets- och sekretesslagen gäller sekretess för uppgift som rör en utlänning, om det kan antas att röjande av uppgiften skulle medföra fara för att någon utsätts för övergrepp eller lider annat allvarligt men som föranleds av förhållandet mellan utlänningen och en utländsk stat eller myndighet eller organisation av utlänningar. Sekretessen gäller med rakt skaderekvisit, dvs. presumptionen är att uppgifterna är offentliga. Enligt 37 kap. 1 § första stycket samma lag gäller sekretess också för uppgifter i verksamhet för kontroll över utlänningar och i ärende om svenskt medborgarskap för uppgift om en enskilds personliga förhållanden, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon närstående till denne lider men. Sekretessen gäller i detta fall med ett omvänt skaderekvisit, dvs. presumptionen är att uppgifterna inte är offentliga. Med verksamhet för kontroll över utlänningar avses ärenden om visering, uppehållstillstånd, arbetstillstånd, avvisning eller utvisning men också kontrollåtgärder (prop. 1979/80:2 del A s. 210). Vidare kan en uppgift i ett ärende om arbetstillstånd för utlänning omfattas av sekretess enligt 28 kap. 15 § första stycket offentlighets- och sekretesslagen. I detta fall gäller sekretess med ett rakt skaderekvisit. Sekretess kan också gälla för personuppgifter hos Migrationsverket enligt 26 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen i ärenden om bistånd åt asylsökande och andra utlänningar. Sekretess enligt denna bestämmelse gäller med omvänt skaderekvisit.

Sekretessbestämmelserna i både 21 kap. 5 § och 37 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen är tillämpliga hos alla myndigheter, dvs. även hos Säkerhetspolisen. Det handlar alltså om primära sekretessbestämmelser som gäller för både Migrationsverket och Säkerhetspolisen. Någon skillnad i sekretesskyddet blir det alltså inte fråga om i de fallen. Uppgifter hos Säkerhetspolisen kan även omfattas av sekretess enligt 35 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen, som gäller till skydd för enskildas personliga och ekonomiska förhållanden i brottsbekämpande verksamhet. Eftersom det handlar om sekretess till skydd för samma intressen som vissa av de sekretessbestämmelser som är tillämpliga hos Migrationsverket har 35 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen – i den mån det handlar om uppgifter som förts in i ärenden hos Säkerhetspolisen – företräde framför överförd sekretess. Sekretess gäller dock enligt

bestämmelsen med omvänt skaderevisit, dvs. sekretess gäller som huvudregel. Sekretessskyddet för enskilda blir alltså inte lägre av att den bestämmelsen tillämpas.

Sammantaget kan det alltså konstateras att de uppgifter som Migrationsverket ges möjlighet att lämna ut genom direktåtkomst omfattas av samma eller ett högre sekretesskydd hos Säkerhetspolisen.

Behörighetsbegränsningar minskar spridningsrisken

Risken för integritetsintrång vid personuppgiftsbehandling är generellt sett mindre om kretsen av personer som har tillgång till uppgifterna kan begränsas. En utökad möjlighet till direktåtkomst behöver i princip inte innebära annat än att en begränsad krets av tjänstemän hos den mottagande myndigheten får tillgång till uppgifterna. Det bygger dock på att det finns tydliga och restriktiva behörighetsbegränsningar för vilka personer som tillåts ta del av direktåtkomsten.

Enligt 5 kap. 5 § lagen om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter ska Säkerhetspolisen se till att tillgången till personuppgifter begränsas till vad var och en behöver för att kunna fullgöra sina arbetsuppgifter. Behörighetsbegränsningen syftar till att minska den interna exponeringen och spridningen av personuppgifterna och gäller personuppgifter både i Säkerhetspolisens egna system och i system som myndigheten får tillgång till genom direktåtkomst. Vid tilldelning av behörighet för åtkomst till personuppgifter ska utöver behovet av uppgifterna, utbildning och erfarenhet särskilt beaktas. Säkerhetspolisen ansvarar också för att det inom myndigheten finns rutiner för tilldelning, förändring, borttagning och regelbunden uppföljning av behörigheter för åtkomst till personuppgifter (4 kap. 5 och 6 §§ förordningen om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter). Bestämmelserna innebär att Säkerhetspolisen måste begränsa åtkomstmöjligheterna för sina anställda så mycket som möjligt. Det är alltså en snäv krets som kommer att ha tillgång till de uppgifter som görs tillgängliga genom direktåtkomst. Risken får därför anses liten för att uppgifterna sprids hos Säkerhetspolisen på ett sätt som kan komma att innebära risker för enskildas integritet.

Säkerhetspolisen ska dessutom, genom lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder, säkerställa och kunna visa att behandlingen av personuppgifter är författningsenlig och att registrerades rättigheter skyddas (5 kap. 1 § lagen om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter).

Krav på informationssäkerhet säkerställer skyddet för personuppgifter

En ytterligare betydelsefull aspekt vid bedömningen av om direktåtkomst bör medges till en myndighets register är vilka bestämmelser om informationssäkerhet som gäller hos den mottagande myndigheten. Om informationssäkerheten hos den mottagande myndigheten är hög, så att det kan garanteras att informationen endast når dem som har rätt till den, inger möjlighet till direktåtkomst mindre betänkligheter från integritetssynpunkt än vad som annars hade varit fallet (prop. 2009/10:85 s. 176).

Det rör sig i detta fall om en mottagande myndighet, Säkerhetspolisen, som generellt sett har en mycket hög säkerhet när det gäller hantering av information. Säkerhetspolisen ska vidta lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att skydda de personuppgifter som behandlas, särskilt

mot obehörig eller otillåten behandling och mot förlust, förstöring eller annan oavsiktlig skada (5 kap. 7 § lagen om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter). Detta inkluderar bl.a. att vidta åtgärder i syfte att säkerställa att personer som är behöriga att använda ett it-system endast har tillgång till personuppgifter som omfattas av deras behörighet (prop. 2018/19:163 s. 242).

Både Säkerhetspolisen och Migrationsverket pekar på att direktåtkomst skulle innebära avsevärda fördelar ur ett informationssäkerhets- och säkerhetsskyddsperspektiv, jämfört med det manuella utlämnandet av uppgifter som sker i dag. Inför ett beslut om direktåtkomst ska Migrationsverket också, enligt redan gällande regler, försäkra sig om att den mottagande myndigheten uppfyller uppställda krav på behörighet och säkerhet. Migrationsverket ska alltså, innan ytterligare direktåtkomst medges, genomföra en risk- och sårbarhetsanalys och komma överens med Säkerhetspolisen om hur skyddet för personuppgifter ska säkerställas.

Säkerhetspolisens direktåtkomst bör utökas

Bestämmelsen om uppgiftsskyldighet i 20 § utlänningsdatalagen vid direktåtkomst är vidare än bestämmelsen som reglerar utlämnande i enskilda fall. Myndigheternas förslag om direktåtkomst för nya ändamål innebär alltså att Säkerhetspolisens tillgång till uppgifter hos Migrationsverket för dessa ändamål skulle utökas till att omfatta uppgifter som även behandlas enligt 11 § 3–6 utlänningsdatalagen. Detta motsvarar de uppgifter som Säkerhetspolisen får medges direktåtkomst till i dag när myndigheten fullgör uppgifter enligt utlännings- och medborgarlagstiftningen. Det kan genom förslaget alltså bli fråga om ett visst ökat uppgiftsutbyte mellan myndigheterna vilket kan få konsekvenser för den personliga integriteten. Direktåtkomst innebär som nämnts typiskt sett också vissa risker för den personliga integriteten genom att uppgifterna t.ex. blir tillgängliga för fler personer.

Som konstateras ovan finns det dock starka skäl som talar för att Säkerhetspolisen bör få medges direktåtkomst till Migrationsverkets personuppgifter i större utsträckning än i dag. Ett enklare och mer ändamålsenligt informationsutbyte bidrar till en effektivisering av Säkerhetspolisens verksamhet och ger myndigheten bättre förutsättningar att bekämpa terrorism och brott mot Sveriges säkerhet. Det bidrar även till en mer effektiv och säker hantering av vidarebosättningsärenden. Eftersom det är fråga om överföring av personuppgifter mellan två myndigheter finns det regler för hantering och spridning av information som myndigheterna måste förhålla sig till och tjänstemännen som hanterar uppgifterna är underkastade tjänstefelsansvar. De ökade integritetsrisker som en möjlighet till utökad direktåtkomst kan medföra motverkas som nämnts genom bestämmelser om sekretess, om behörighetsbegränsningar och om informationssäkerhet. Det är en snäv krets av tjänstemän vid Säkerhetspolisen som kommer att ges möjlighet att ta del av uppgifter genom direktåtkomst. Uppgifterna omgärdas också av motsvarande sekretesskydd hos båda myndigheterna. Därtill är Säkerhetspolisen en myndighet som är van vid att hantera personuppgifter som ofta är av integritetskänslig natur och deras personuppgiftsbehandling är även föremål för omfattande extern tillsyn, bl.a. av Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden. Direktåtkomst innebär också

betydande fördelar ur ett informationssäkerhetsperspektiv jämfört med den manuella utlämning som sker i dag. Säkerhetspolisen måste dessutom alltid ha rättslig grund för behandlingen av personuppgifter och är även i övrigt skyldig att leva upp till de krav som finns i reglerna om personuppgiftsbehandling.

Av stor betydelse för bedömningen av vilka konsekvenser förslaget kan få för enskildas personliga integritet är också det förhållandet att Säkerhetspolisen enligt gällande rätt i stor utsträckning redan har rätt att få ta del av Migrationsverkets personuppgifter. Myndigheterna kan alltså redan i dag utbyta, och utbyter också rent faktiskt, till stor del sådan information som den utökade direktåtkomsten tar sikte på. Förslaget innebär därför främst ett effektivare sätt för Säkerhetspolisen att ta del av personuppgifterna.

Vid en samlad bedömning är de fördelar som direktåtkomsten innebär så stora att riskerna för ett ökat integritetsintrång får anses godtagbara. Säkerhetspolisens möjlighet till direktåtkomst till Migrationsverkets personuppgifter bör därför utökas.

Hur bör bestämmelsen om direktåtkomst utformas?

Från ett integritetsperspektiv är det en fördel om det tydligt framgår av författningstexten vilka personuppgifter som får lämnas ut genom direktåtkomst. Säkerhetspolisens brottsbekämpande verksamhet är emellertid inte sådan att det på förhand går att avgöra vilka uppgifter som är relevanta att ta del av i olika ärenden. Det är alltså inte möjligt att ange exakt vilken typ av personuppgifter som Säkerhetspolisen behöver ha tillgång till hos Migrationsverket. Några begränsningar av det slaget har inte heller ansetts möjliga att utforma inom annan brottsbekämpande verksamhet.

Den reglering som gäller i dag enligt 11 § utlämningsdataförordningen innebär att Säkerhetspolisens direktåtkomst begränsas till de uppgifter som myndigheten har behov av för att fullgöra sina uppgifter enligt utlämningslagen, lagen om särskild utlämningskontroll och medborgarskapslagen. Även den utökade direktåtkomsten bör begränsas till sådana uppgifter som Säkerhetspolisen verkligen kan antas ha behov av för att kunna utföra viss verksamhet. Enligt Säkerhetspolisen har myndigheten behov av en utökad direktåtkomst inom kontraterrorverksamheten och den brottsbekämpande verksamheten i övrigt.

All verksamhet hos Säkerhetspolisen är i någon mån brottsbekämpande. Det finns dock vissa delar av verksamheten som inte har ett lika tydligt brottsbekämpande syfte, t.ex. arbete enligt säkerhetsskyddslagen (2018:585) (jfr prop. 2018/19:163 s. 53). Det har inte framkommit att det i dagsläget finns ett behov av direktåtkomst för sådan verksamhet. Förslaget bör därför inte omfatta arbete enligt säkerhetsskyddslagen.

Författningstekniskt är det lämpligt att begränsa direktåtkomsten genom att hänvisa till lagen om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter. Direktåtkomsten bör begränsas till de uppgifter som myndigheten behöver för att fullgöra sådana uppgifter som avses i 2 kap. 1 § 1–3 a i den lagen. Paragrafen reglerar de rättsliga grunderna för Säkerhetspolisens personuppgiftsbehandling och korresponderar i princip med myndighetens uppgifter enligt 3 § första stycket 1–3 polislagen (1984:387). Hänvisningen innebär att direktåtkomsten begränsas till uppgifter som myndigheten

behöver dels för att förebygga, förhindra och upptäcka brottslig verksamhet som innefattar brott mot Sveriges säkerhet, terrorbrott samt tryckfrihetsbrott och yttrandefrihetsbrott med rasistiska eller främlingsfientliga motiv, dels för att utreda och lagföra sådana brott eller, efter särskilt beslut, annat brott. Genom hänvisningen innefattar direktåtkomsten även uppgifter som Säkerhetspolisen behöver för att kunna fullgöra uppgifter i samband med personskydd av den centrala statsledningen och andra som regeringen eller Säkerhetspolisen bestämmer.

För att det ska vara tydligt att Säkerhetspolisen kan få medges direktåtkomst i ärenden om vidarebosättning bör det också hänvisas till 2 kap. 1 § 4 lagen om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter. I bestämmelsen anges att Säkerhetspolisen får behandla personuppgifter om det är nödvändigt för att fullgöra någon annan uppgift som rör nationell säkerhet, om uppgiften anges i lag eller förordning eller särskilt beslut av regeringen.

Slutligen bör det även göras en hänvisning till 2 kap. 1 § 3 c lagen om Säkerhetspolisens behandling av personuppgifter. Bestämmelsen reglerar Säkerhetspolisens personuppgiftsbehandling för att utföra uppgifter enligt utlännings- och medborgarlagstiftningen. Detta innefattar uppgifter som Säkerhetspolisen fullgör enligt utlänningslagen, lagen om särskild utlänningskontroll samt lagen om svenskt medborgarskap (prop. 2018/19:163 s. 218 f.). Detta korresponderar med den nuvarande regleringen i 11 § utlänningsdataförordningen.

Det behövs inte någon ny sekretessbrytande bestämmelse

Säkerhetspolisen har redan i dag rätt att vid direktåtkomst ta del av uppgifter som Migrationsverket behandlar enligt 11 § utlänningsdatalagen, vilket innefattar i det närmaste alla personuppgifter som Migrationsverket behandlar (20 § första stycket utlänningsdatalagen). Bestämmelsen gäller även de uppgifter som Säkerhetspolisen nu föreslås få direktåtkomst till. Säkerhetspolisen har däremot inte rätt att vid direktåtkomst ta del av de uppgifter som Migrationsverket behandlar enligt 15 § utlänningsdatalagen, dvs. uppgifter i Migrationsverkets register över fingeravtryck och fotografier. En sådan möjlighet har inte heller efterfrågats av myndigheterna. Någon ny sekretessbrytande bestämmelse behöver alltså inte införas för att Säkerhetspolisen genom direktåtkomst ska få ta del av Migrationsverkets personuppgifter i ärenden om vidarebosättning och i sin brottsbekämpande verksamhet i övrigt.

6 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Förslag: Förordningsändringen ska träda i kraft den 1 juli 2020.

Bedömning: Det behövs inte några övergångsbestämmelser.

Skälen för förslaget och bedömningen: Förordningsändringen bör träda i kraft så snart som möjligt. Den bör därför träda i kraft den 1 juli 2020.

Det finns inte något behov av övergångsbestämmelser.

7 Konsekvenser

Bedömning: Förslaget ger Säkerhetspolisen bättre förutsättningar att arbeta med ärenden om vidarebosättning och att i övrigt utföra sitt brottsbekämpande uppdrag. Förslaget väntas även bidra till att informationssäkerheten ökar. Den risk för ökat integritetsintrång som förslaget kan medföra är proportionerlig och godtagbar. Förslaget bedöms inte få några ekonomiska konsekvenser.

Skälen för bedömningen: Syftet med förslaget är att ge Säkerhetspolisen en enklare och mer ändamålsenlig tillgång till vissa uppgifter som myndigheten behöver i ärenden om vidarebosättning och i sin brottsbekämpande verksamhet i övrigt. Förslaget medför att Säkerhetspolisen snabbare kan få del av nödvändig information och att myndighetens verksamhet kan effektiviseras. Förslaget förväntas ge myndigheten bättre förutsättningar att förebygga, förhindra och upptäcka brottslig verksamhet som innefattar brott mot Sveriges säkerhet eller terrorbrott, samt utreda och beivra sådana brott. Direktåtkomsten väntas även bidra till att informationssäkerheten ökar.

Förslagets konsekvenser för den personliga integriteten beskrivs i avsnitt 5. Som anförs där kan förslaget i och för sig leda till en ökad risk för intrång i den personliga integriteten. Risker får dock anses proportionerlig och acceptabel i förhållande till fördelarna med förslaget.

De kostnader som förslaget kan medföra är marginella. Det rör sig bl.a. om kostnader för eventuella utbildningsinsatser och framtagande av riktlinjer för de tjänstemän som ska ha tillgång till den utökade direktåtkomsten. Myndigheterna måste även komma överens om t.ex. förutsättningarna för den utökade direktåtkomsten och de praktiska lösningarna. Genom förslaget minskar å andra sidan den administration som krävs för att bedöma och hantera en begäran om elektroniskt utlämnande på annat sätt. Förslaget förväntas därför bli kostnadsneutralt.

Förslaget bedöms inte få någon påverkan på jämställdheten, eller få några sociala eller miljömässiga konsekvenser.